

Նմահություն վաստակում...

ՍԻՐՏՍ

Ցաված սիրտս վիշտ է թնդած.

Արցունքում է մաղի՛կ-մաղի՛կ,

Հույսն այցելեց, սիրտս խնդաց.

Արևում է շաղի՛կ-շաղի՛կ:

Սիրտս դարձավ սեր-հավքի բույն.

Գարունքվել է ծաղի՛կ-ծաղի՛կ,

Սիրտս կյանքն է հազարագույն,

Երգ երգոց է տաղի՛կ-տաղի՛կ...

ԿԱՅԾԱԿ ԷՐ

Կայծակի շեղբը շողաց

Ու պատռեց կուրծքը մայր հողի.

Ժայռի թաց շուրթը դողաց,

Խուլ տնքաց վերքից իր կողի...

Կայծակ էր. ճայթեց և վերջ.

Ժայռի ցավն արդեն կթողնի...

Իմ սիրտն էլ սե՛րը շանթեց,
Եվ ցավը փոխվեց երգ-շողի...

ՄԵՐ ՆՍՏԱՐԱՆԸ

Գարունքված այգին ձեռքով արեց ինձ.
«Է՛լ բավ է մենակ փակվես քո տանը,
Դո՛ւրս եկ և արի՛ իմ գիրկը թովիչ.
Թափուր է կանաչ իմ նստարանը...»:

Գարունքված սրտով ես այգի մտա,
Չգացի կյանքի զարթոնքի համը,
Ծաղկած ծառուղում սերն իմ ես գտա,
Եվ երջանկացա՛վ հին նստարանը...

Ջերմ զրուցեցինք խնձորենու տակ.
Այն դարձավ սիրո մեր զառ վրանը...
Միմյանց բացեցինք սրտերը մեր փակ.
Հրճվանքից դողա՛ց մեր նստարանը...

Աստծո՞ւց էր սերը մեր նորաբողբոջ,
Որ մեզ հասցրեց բախտի դռանը,
Մեր սերը կնքվեց համբույրով դողդոջ.
Մեզ հետ կրակվե՛ց ծեր նստարանը...

□Տարիներ անցան՝ սիրով երջանիկ...

Բայց մեզ բաժանեց կյանքի դարանը.

Ձյուն նստեց գլխիս՝ հանց ճերմակ պարիկ...

Հիմա մրսո՛ւմ է մեր նստարանը...

ՔԱՄԻ Ե ԱՆՈՒՄ

Ճոճվում են այգու ծառերը.

Հարբած չեն. քամի է անում...

Թափվում են անվերջ բառերը.

Լարված եմ. քամի է անում...

Անհաստատ սերդ իմ սրտին

Հարված է. քամի է անում...

Պետք չէ, տեղ չկա է՛լ ստին.

Վառված եմ. քամի է անում...

ԻՆՉՈ՞Ւ ԶԵՐԳԵՑ

Որտեղ կա ծաղիկ, այնտեղ էլ՝ մեղու.

Միմյանց համար են երկուսն էլ ծնվել...

Որտեղ հայ երգն էր, այնտեղ էիր դու.

Հայոց երգով էր քո հոգին սնվել...

Երբ երգն էր հնչում, վերանում էիր
Աշխարհի բոլոր վիշտ ու ցավերից,
Երգի թևերով հեռանում էիր
Հոգսերից օրվա, կյանքի դավերից...

Անուշ երգերից հրճվում էիր շատ,
Սավառնում Աստծո տիրույթում լուսե...
Այսօր իմ սիրտն է խփվում պատեպատ.
Ուղղել է ուզում բախտի ճամփան շեղ...

Իմ սիրող սիրտը, որ գիտի երգել,
Ինչո՞ւ գեթ մի օր չերգեց քեզ մոտ,

Ո՞հնչ է՝ զլացա՞վ երգով քեզ տալ սեր.
Իր ներսում խեղդեց երգ, սեր ու կարոտ...

Ինչո՞ւ չերգեց սիրտն իմ քեզ համար,
Ուզեց՝ քո սի՞րտն էլ իր պես տառապի...

Երբ երգեց, ավա՛ղ, երգն էր անբարբառ.

Այն հնչեց՝ ինչպես երգը կարապի...

ՍԻՐԵԼԻՍ

Շունչդ ինչո՞ւ է այդքան

Ճնշող ու ծանր, սիրելի՛ս,

Ինչ-որ սխալներ թե կան՝

Անմեղ են, մանր, սիրելի՛ս,

Թե կան խճճված հարցեր՝

Ե՛կ լինենք սանր, սիրելի՛ս,

Սրտով չդառնանք կարծր,

Խորթացած, համր, սիրելի՛ս...

ՀՐԱՇՔ ՍԵՐ

Այս գիշերն անցներ արթուն,

Վառ լուսին լիներ ու աստղեր,

Սեր լիներ՝ թեկուզ և հում,

Իսկ շուրջս՝ արտեր, շեկ հասկեր...

Մինչ ի լոգս համբույրներից

Մեր սերը սրտիս պես հասներ,

Աստծո լույսն իջներ վերից,

Օրն արև դառնար ու խաս սեր...

Մեր հրաշք սիրո մասին

Հյուսվեին երգեր ու ասքեր,

Է՛լ կյանքն այս չլիներ սին.

Ասեի այդժամ. «Դու կաս, Տե՛ր...»:

ԵՐԱՉՈՒՄ

Երագում նորից եկար
Այն հեռու և թանկ օրերից.
Նայեցիր դու ինձ երկար,
Ձայնեցիր, ասես, ձորերից...
Հին սերն էր հուրհրատում
Աչքերիդ մթին հորերից.
«Պատմի՛ր ինձ,- խնդրեցիր դու,-
Քո սիրո արտի լորերից...»:

ԱՅՆ, ԻՆՉ ԵՂԱՎ

Այն, ինչ եղավ, տարավ ինձնից.
Հաստա՛տ, շատ էր, ո՛չ երբեք քիչ,
Կյանքս դարձավ ստվեր դողդոջ,
Ո՛չ մեռած եմ և ո՛չ էլ ողջ...

Չարկեց, անցավ սրտիս միջով.

Չէ՛, չսթափվեց հոգուս ճիչով,
Կյանքս արեց տակնուվրա.
Այն նմանվեց ցավի նռան...

Ճաքեց, արևեց սրտիս նուռը,
Ինձ հավաքեց կյանքն իր բուռը,
Ասաց. «Ցավդ պահի՛ր քո մեջ.
Մի՛ թող խժռի քեզ մինչև վերջ...

Պեղի՛ր քո մեջ ժպիտդ ջինջ,
Բաշխի՛ր մարդկանց, բաշխի՛ր և ինձ.
Թո՛ղ այն շողա՝ ինչպես արփին,
Եվ քո սիրտն էլ սիրուց արբի...

Հավատա՛ դու՝ այն, ինչ եղավ,
Դա՛ էլ կանցնի՝ որպես սև դավ,
Թա՛փ տուր դու քեզ, ժպտա՛ նորից,
Մոխրից հառնի՛ր, թևի՛ր դու ինձ...»:

ՔԵԶ ԻՆՉՊԵՍ ԳՏՆԵՄ

Դու, ավա՛ղ, չկաս արդեն,
Ամենուր, սակայն, ինձ հետ ես,
Խառնել եմ դժոխք-եղեմ.
Ինձ խոցող վշտի սուր նետ ես:
Ճգմեց ինձ հոգուս ցավը.
Կարոտիս կանչին անգետ ես,
Խորտակվեց բախտիս նավը.
Քեզ ինչպե՞ս գտնեմ անհետ ես...

ԿԻՍԱՏ -ՊՌԱՏ...

Քո կորստի անլուր ցավը
Ինձ չի քուլմ զօր ու գիշեր.
Ինչո՞ւ լարեց կյանքն այս դավը,
Ինչո՞ւ փշրեց թե՛ բախտ, թե՛ սեր...

Երբ դու կայիր, կայի և ես,
Արև էի ես մի ամբողջ...
Հիմա կես կայծ, ճրագ եմ կես,
Թուխպ եմ և սուտ անծրևակոչ...
Կիսատ-պռատ կյանքն այս հիմար
Քարշ եմ տալիս հնոտու պես,
Պատրաստ եմ ես ասել հիմա
Օտար մեկին. «Կուգե՞ս՝ տամ քեզ...»...

ԱՅՑԵԼԵՑԻՐ

Այս գիշեր ինձ վերստին
Որպես երազ այցելեցիր,
Տեղ չկար քե՛ն ու սո՛ին.
Դու ջինջ ու պարզ այցելեցիր...
Ցնծում էր հոգիս խինդով.
Դրախտի մաս՝ այցելեցիր,
Աստված էր նայում խանդով.

□Հանց բախտ անհաս այցելեցիր...

ՍՈՒՏ Է, ՈՐ ՉԿԱՍ

Որքան մոտ ես ինձ, այնքան հեռու ես,
Որքան ինձ հետ ես, այնքան էլ՝ բաժան,
Կարոտիդ լավան իմ մեջ եռում է,
Սիրտս հալեցնում հրով իր դաժան...

Այրվում է սիրտս, նվաղում ցավից,
Հուշերիս պարսը բզզում է անվերջ.
Ամեն մի պահը ապրեցնում է ինձ,
Մի փշուր հուշն իսկ ապրում է իմ մեջ...

Սուտ է, որ չկաս, էլ չես լինելու...

Ես չեմ հավատում անգոյությունդ.

Հապա ինչպե՞ս եմ ես այսքան հլու՝

Ապրում քեզանով, լսում եմ ձայնդ...

Ամե՛ն, ամե՛ն ինչ հիշեցնում է քեզ.

Մի փոքրիկ իրն իսկ քո բույրն է կրում...

Մե՛կ տեսիլք ես, մե՛կ՝ մորենի անկեզ,

Աստղի նման ես իմ մեջ հուրհրում...

Կենաց աղբյուրը թող անկանգ հոսի.

Մեր սերն անապակ այդ աղբյուրն է ջինջ,

Թո՛ղ սրտերի հետ այն հավերժ խոսի,

Մեծ սիրով լցնի հոգիներն աննինջ...

Է՛Լ ՉԻ ԳԱ

Օրերը կարճացել են.

Արևը մեզ շուտ լքում է...

Այս ճամփան, որ լացել է,

Ինձ նման հիմա նկուն է...

Իմ արև սերն է՛լ չի գա՝

Այս ճամփով, որն ինձ ձգում է...

Ինձ համար է՛լ սեր չկա.

Անարև սիրտս սգում է...

ԱՉՔՍ ԴԵՌ ԹԱՅ Է

Մենակ եմ քեզնից հետո.

Իմ տան մեջ տխուր փակված եմ...

Տարիներն անկանգ երթով

Անցնում են... աչքս դեռ թաց է...

Իմ սրտում ապրում ես, կաս,

Հուշերիս դուռը միշտ բաց է...

Երագում երբ էլ դու գաս,

Ինձ համար լույսդ սուրբ հաց է...

ՀԻՄԱ ԻՆՁ ԿԱՍԵՐՍ

Առաջին օրն իսկ՝

Իմ՝ արյուն լացող սրտի կսկիծով

Չգացի շատ խիստ

Անդարձ կորստիդ խոր ցավը կիզող...

Քեզանից հետո

Իմ կյանքը դարձավ անլույս ու անգույն,
Եվ դանդաղ, հերթով
Անցան տարիներ՝ ուղտերի հանգույն...

Իսկ այսօր, սակայն,
Երբ ես ճամփան իմ անցնում եմ մենակ,
Կորստիդ ցավն այն
Դարձել է շուրջն իմ մոլեգնող կրակ...

Կյանքում է՛լ ոչինչ
Ինձ չի հմայում, հուշերն այրում են...
Պատժո՞ւմ է բախտն ինձ,
Թե՞ կյանք շնորհում, սիրտս արնում է...

Ող ու ջրի պես
Իմ ամեն պահի, մասնիկի մեջ կաս...
Հիմա ինձ կասե՞ս՝
Ինչի՞ց է, որ դու ինձ դարձար անհաս...

ԵՍ ԶՈ ԿԵՍՆ ԷԻ...

Իմ երագի մեջ մի հավք էր թռչում,
Մի թևը՝ կարմիր, մյուսը՝ կանաչ...
Աստված կանչեցի, դարձա զառ թռչուն,
Շողարձակելով թևեցի առաջ...

Ուզեցի հասնել այդ հրաշք հավքին,
Վերստին գտնել կանաչ-կարմիր սեր...
Հավքն այդ վեր թևեց և ասաց. «Անգի՛ն,
Լավ կանես՝ ինձ հետ չկապես հույսեր...

Ես քո կեսն էի՝ սերն աստվածատուր,
Իմ երկու թևն էլ զմրուխտ էր շքեղ...
Բայց երբ հարվածեց ինձ բախտը հավկուր,
Թևս արևոտեց՝ հոգուս պես անմեղ...

Ես հեռանում եմ, մի՛ փնտրիր դու ինձ
Եվ մի՛ խաբվիր այս կանաչ-կարմիրին.
Մեկ թևով հավքը զուրկ է թռիչքից,
Կես սերն էլ սեր չէ... հավատա՛, սեր իմ...»:

ԻՆՁՆԻՑ ԱՆԿԱԽ

Սե՛ր իմ, անգի՛նս, հիմա ինձ ասա՛
Ապրո՞ւմ եմ, արդյոք, քեզանից հետո,
Որտե՞ղ էի ես և որտե՞ղ հասա...
Մինչդեռ տարիներն անցնում են հերթով...

Բայց ինչ էլ լինի՝ դու իմ կյանքում կաս,

Դու ավելի՛ կաս, քան՝ ինքս, գուցե...

Մի հուշն իսկ կյանքս դարձնում է երազ,
Առանց քեզ՝ հոգիս մութ բանտախուց է...

Կյանքի քմա՞յք է, թե՞ բախտի չար խաղ.
Հուսախաբ եղած՝ ես որքա՞ն լացեմ,
Երբ գիշերները, ա՛խ, ինձնից անկախ,
Ձեռքս տանում եմ, որ... մեջքդ ծածկեմ...

ԻՆՁ ՀԵՏ ԵՍ

Երազ էր, անցավ, գնաց,
Արև էր. հանգեց մեր սերը,
Իմ հոգում լույսը մնաց.
Տաք բուն հյուսեցին հուշերը...

Կողքիս չես, բայց ինձ հետ ես.

Անմար են սիրուս լույսերը...

Հավերժում աստղակետ ես.

Անարմատ են իմ հույսերը...

ԲԱԽՏԻ ՇՆՈՐՀ

Սերն, ավա՛ղ, գտավ ինձ ուշ,

Ի՛նչ նվեր... ինձ շատ թանկ տրվեց,

Թվում էր՝ վարդ է քնքուշ,

Բայց փուշը որպես ճանկ սրվեց...

Վայելքը սիրո՛ մի պուտ.

Պարտեզը հոգուս չջրվեց,

Ցավերիս բեռը՝ յոթ փուկ.

Սրտիս վրա հանց լեռ դրվեց...

Իմ սերը երգ էր ու վերք,

Բախտի շնորհ էր, որ արվեց,

Եվ, որպես լույսի շքերթ,

Իմ սիրո մատյանն այս գրվեց...

ՈՒՆՉՊԵՍ...

Ինչպե՞ս ցրեմ այս տաղտուկը,
Այս թախիծը ինչպե՞ս ցրեմ,
Ինչպե՞ս սրբեմ օրվա թուրքը
Եվ նախատինքն ինչպե՞ս ջրեմ...

Բաց թողեցի սանձն իմ ձեռքից
Նժույգ դարձած ժամանակի.
Լույս արյունն է կաթում երգից.
Հոգուս վերքը ո՞վ կփակի...

Իր թևով էր թռել ինձ մոտ
Հրաշք բախտի հավքը կապույտ.
Չբռնեցի՜... ինձ բյո՜ւր ամոթ...
Եվ նա նորից թևեց անփույթ...

Ինձ մի փետուր միայն թողեց՝
Որպես վառ հուշ թռած բախտի...
Ե՞ս, թե՞ Աստված բախտն իմ հողեց,
Եվ ինձ նոր բախտ ո՞վ կմաղթի...

Ինչպե՞ս կրեմ հոգուս ցավը,
Վշտիս շապիկն ինչպե՞ս կրեմ,
Ինչպե՞ս լցնեմ կյանքիս գավը,
Բախտիս շիրմին ես ի՞նչ գրեմ...

ԲԱԽՏԱԽԱՂ

Չար բախտն իմ գլխին շատ խաղեր խաղաց.

Ե՛վ կարկուտ տեղաց, և՛ երկանք աղաց...

Ինձ միշտ խոստացավ, բայց խոսքը դրժեց,

Իր մի ժպիտն ու սերը ինձ մերժեց...

Բայց բախտս բերեց այդ բախտախաղում.

(Իրավ, հաղթո՛ղն է վերջում ծիծաղում),

Ես քեզ շահեցի, իսկ բախտը՝ ոչինչ,

Ահա՛մա բա՛խտն անգամ նախանձո՛ւմ է ինձ...

ԱՆՀՈԳ ԵՆ

Ապրի՛ր քո օրն ու տարին.

Թող քնքշանք բուրեն բառերը,

Արարի՛ր սերն ու բարին.

Սրտերում հալվեն քարերը...

Հավա՛տդ պարզի՛ր ի բաց

Եվ նետի՛ր բախտի՛դ գառերը...

Ո՛րվ եկավ և ո՛րվ գնաց՝

Անհո՛րճ են անցնող դարերը...

□